

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 298/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
0.11.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Sąd Okręgowy w P., wyrok z dnia (...) r., sygn. akt (...)			
0.11.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			

# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącnego			
# inny			
0.11.3. Granice zaskarżenia			
0.11.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
0.11.3.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza		

	<p>przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu</p>	
#	<p>art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia</p>	
#	<p>art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego,</p>	

	nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka				
#	art. 439 k.p.k.				
#	brak zarzutów				
0.11.4. Wnioski					
#	uchylenie	#	zmiana		
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy					
0.12.1. Ustalenie faktów					
0.12.1.1. Fakty uznane za udowodnione					
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione					

Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty	
0.12.2. Ocena dowodów					
0.12.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów					
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu			
0.12.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)					
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu			
STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO					

**WOBEC
ZGŁOSZONYCH
ZARZUTÓW i
wniosków**

Lp.	Zarzut	
	<p>I. obraza przepisów postępowania, która miała istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 k.p.k., poprzez ustalenie, że ewentualne szykany ze strony współosadzonych były wynikiem charakteru przestępstwa, którego wnioskodawca w rzeczywistości się dopuścił, podczas gdy z wyjaśnień wnioskodawcy wprost wynika, że z uwagi na czyn, w związku z którym odbywał karę pozbawienia wolności:</p> <ul style="list-style-type: none">- był oceniany zarówno przez pracowników więzienia, jak i skazanych w najgorszym wymiarze,- był traktowany na strasznym poziomie, nie	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p> <p>UWAGA! częściowa zasadność dotyczy obu zarzutów</p>

miął żadnych przywilejów, był prześladowany, gnębiony, zarówno przez pracowników więzienia, jak i przez współosadzonych, przebywał w najtrudniejszych warunkach w celach wieloosobowych, zaś służba więzienna nie reagowała na kierowane prośby, w szczególności w zakresie konsultacji medycznych związanych z chorobą cukrzycową, został celowo przeniesiony do Zakładu Karnego w I., oddalonego 400 km od miejsca zamieszkania, zaś w okresie pandemii uniemożliwiano mu kontakt z rodziną, zarówno z małżonką, jak i trzema córkami,

- był złośliwie umieszczany przez wychowawców w celach ze skazanymi za najcięższe czyny: zabójstwa,

handel
narkotykami,

- był zastraszany,
kierowano
wobec niego
groźby pobicia
i utraty życia,
w tym także
poprzez użycie
posiadanej
strzykawki i
wstrzyknięcie
przez
współosadzonych
nadmiernej
dawki insuliny
doprowadzającej
do śmierci;

II. błąd w
ustaleniach
faktycznych,
przyjęty za
podstawę
orzeczenia, a
mający istotny
wpływ na treść
orzeczenia, tj.
poprzez
ustalenie przez
Sąd, że stan
psychiczny
przedstawiony
przez
wnioskodawcę
został znacznie
przerysowany i
ukierunkowany
na
bezpodstawne
wzbogacenie się
oraz, że relacje
wnioskodawcy z
żoną i córkami
pogorszyły się
nie wskutek
osadzenia celem
odbycia kary,
lecz ze względu

na dopuszczenie się czynu posiadania filmów pornograficznych z udziałem małoletnich, podczas gdy okoliczności odbywania kary pozbawienia wolności dowodzą:

- bardzo silnej depresji, trwającej nie tylko przez okres odbywania kary pozbawienia wolności, tj. 538 dni, ale trwającej do chwili obecnej, pomimo opuszczenia zakładu karnego w dniu (...) r., czego dowodzą stany depresyjne związane z powstałym zespołem pourazowym, stanem lękowym, bezsennością i myślami samobójczymi stanowiące zagrożenie dla życia i zdrowia oraz mające wpływ na istotne pogorszenie zdrowia, które niewątpliwie uzasadniają twierdzenie, iż zadośćuczynienie

za ból i krzywdę, której doznał G. B. (1) wielokrotnie przewyższają kryterium przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia, które przyjął Sąd I instancji, ustalając kwotę zadośćuczynienia na poziomie 250 zł za dzień,

- z uwagi na odbywanie kary pozbawienia wolności za czyn przeciwko wolności seksualnej, polegający na rozpowszechnianiu treści pornograficznych z udziałem małoletnich, wnioskodawca narażony był na szczególne nękania oraz upokorzenia a także zobowiązany przez aparat służby więziennej do odbywania kary pozbawienia wolności w najtrudniejszych warunkach, w celach wieloosobowych od 4 do 14 osobowych celi połączoną z jednoczesną

	koniecznością częstej zmiany celi.		
Zwiężle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny			
<p>Przed przystąpieniem do ustosunkowania się do zarzutów apelacyjnych należy przytoczyć okoliczności, dotyczące podstawy domagania się w niniejszym postępowaniu wyższego zadośćuczynienia za niesłuszne odbywanie kary, tj. domagania się zadośćuczynienia w trybie art. 552 § 1 k.p.k.</p> <p>W pierwszym rzędzie należy podnieść na podstawie akt postępowania w sprawie Sądu Rejonowego w R. o sygn. akt (...), iż G. B. (1), w związku z podejrzeniem posiadania i dalszej</p>			

dystrybucji
filmów
pornograficznych
z udziałem
małoletnich
został
zatrzymany w
dniu (...) (k. 34).
Sąd Rejonowy w
R.
postanowieniem
z dnia (...)
r. w sprawie
(...) zastosował
wobec w/w
tymczasowe
aresztowanie,
ale z
zastrzeżeniem, o
którym mowa w
art. 257 § 2 k.p.k.
(k. 105-106). W
dniu (...) r.
zostało złożone
poręczenie
majątkowe,
które przyjęto
i jeszcze w
tym samym dniu
G. B. (1)
został zwolniony
z aresztu (k.
108-109). Po
rozpoznaniu
sprawy,
pierwszym
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
R. z dnia (...)
r., sygn. akt
(...) G. B. (1)
został skazany za
przestępstwo z
art. 202 § 3
k.k. na karę 2
lat pozbawienia
wolności (pkt
1 wyroku), za
drugie
przestępstwo z

art. 202 § 3 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności (pkt 2 wyroku) i orzeczono wobec niego karę łączną 2 lat pozbawienia wolności (pkt 3 wyroku) oraz orzeczono o zaliczeniu na poczet kary łącznej w/w okresu zatrzymania (k. 217-218). W wyniku rozpoznania złożonej przez obrońcę G. B. (1) apelacji (k. 240-260) Sąd Okręgowy w P. wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt (...) uchylił ten wyrok w całości i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu w R. do ponownego rozpoznania (k. 281).

Po ponownym rozpoznaniu sprawy **Sąd Rejonowy w R. w dniu (...)r., sygn. akt (...) wydał wyrok**, którym ponownie uznał G. B. (1) za winnego przestępstwa z

art. 202 § 3 k.k.
(rozpowszechnianie
treści
pornograficznych
z udziałem
małoletnich za
pomocą
programu
komputerowego)
i za przestępstwo
to wymierzył
mu karę 2
lat pozbawienia
wolności (pkt 1
wyroku),

przestępstwa z
art. 202 § 3 k.k.
(rozpowszechnianie
treści
pornograficznych
z udziałem
małoletnich oraz
związane z
posługiwaniem
się zwierzęciem
za pomocą
programu
komputerowego)
i za przestępstwo
to wymierzył
mu karę 2
lat pozbawienia
wolności (pkt
2 wyroku) oraz
orzekł wobec
niego karę
łącznie 2 lat
pozbawienia
wolności (pkt
3 wyroku), na
poczet której
zaliczył okres
zatrzymania G.
B. (1) od dnia (...)

W wyniku
rozpoznania
apelacji obrońcy
od tego wyroku
wyrok ten, po

drobnej zmianie
w zakresie
okresu
popelnienia
przestępstwa z
pkt 2 oraz w
zakresie
podstawy
prawnej
orzeczonej w
pkt 3 kary
łącznej **został**
utrzymany w
mocy
wyrokiem
Sądu
Okręgowego
w P. z dnia
(...) r., sygn.
akt (...) (k.
458).

G. B. (2)
odbywał tę
karę łączną
pozbawienia
wolności w
okresie od(...)
co w sposób
niebudzący
wątpliwości
ustalił Sąd I
instancji a co
znajduje wyraz
w treści
zaskarżonego
wyroku o
odszkodowanie i
zadośćuczynienie.
Powyzszy okres
czasu wynika
także z danych
zawartych w w/
w aktach Sądu
Rejonowego w
R. na k. 665-666,
670.

Obrońca od w/w
prawomocnego

wyroku Sądu Okręgowego w P. złożył **kasację** (k. 495-510 akt SR). **Sąd Najwyższy** postanowieniem z dnia (...) nie uwzględnił wniosku obrońcy o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku (k. 534 akt SR), ale już **wyrokiem z dnia (...) uchylił zaskarżony wyrok Sądu Okręgowego i sprawę przekazał Sądowi Okręgowemu w P. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym** (k. 537 akt SR).

Sąd Okręgowy w P., po ponownym rozpoznaniu sprawy w postępowaniu odwoławczym, wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt (...) zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że w

pkt 1
uniewinnił G.
B. (1) od
popelnienia
zarzucanego
mu w pkt I
czynu z art.
202 § 3 k.k.
a w ramach
zarzucanego mu
czynu z **pkt**
II uznał go
za winnego
posiadania
treści
pornograficznych
z udziałem
małoletnich,
tj.
przestępstwa
z art. 202 §
4a k.k. i za
przestępstwo
to na
podstawie
tego przepisu
wymierzył
mu karę 1
roku
pozbawienia
wolności,
której
wykonanie
warunkowo
zawiesił na
okres 3 lat
tytułem
próby a także
na podstawie
art. 71 § 1
k.k. wymierzył
mu karę grzywny
w liczbie 200
stawek
dziennych w
wysokości po
20 zł każda
oraz w pkt 2
w pozostałym
zakresie

utrzymał ten wyrok w mocy (k. 623 akt SR).

Sąd Okręgowy w P.

postanowieniem z dnia (...) r., sygn. akt (...) zaliczył na poczet grzywny okres zatrzymania i tymczasowego aresztowania od (...) oraz okres odbywania kary od (...) r., uznając tę grzywnę za wykonaną w całości a na poczet kary pozbawienia wolności (w domyśle w razie jej zarządzenia – przyp. SA) zaliczył okres odbywania kary od (...) r. (k. 672-673 akt SR).

Powyższe okoliczności nie budzą w tej sprawie żadnych wątpliwości, gdyż znajdują oparcie w przytoczonej wyżej dokumentacji.

Nie ulega wątpliwości, iż podstawą domagania się w niniejszej sprawie

odszkodowania
za doznaną
szkodę i
zadośćuczynienia
za doznaną
krzywdę wynikłe
z wykonania
względem G. B.
(1) w części kary
pozbawienia
wolności, której
nie powinien
był ponieść, w
świetle art. 552
§ 1 k.p.k. jest
odbycie części
kary
pozbawienia
wolności
orzeczonej
wyrokiem Sądu
Rejonowego w
R. z dnia (...) r.,
sygn. akt (...),
utrzymanym w
mocy wyrokiem
Sądu
Okręgowego w
P. z dnia
(...) r., sygn.
akt (...). Okres
odbytej kary
pozbawienia
wolności miał
miejsce od (...)
który to okres
nie jest w tej
sprawie
kwestionowany
przez strony.
Okres ten
wynosi więc
536 dni a
w przybliżeniu
ponad 17
miesiący.

G. B. (1), poprzez
ustanowionego
przez siebie

wnioskodawcę,
pierwotnie
pismem z dnia
(...) r. domagał
się zasądzenia
od Skarbu
Państwa kwoty
100.000 zł
zadośćuczynienia
i odszkodowania
za oczywiste
niesłuszne
skazanie w tej
sprawie (k.
6-13). W piśmie
z dnia (...) r.
pełnomocnik
sprecyzował
powyższe
żądanie,
domagając się
20.258 zł
tytułem
odszkodowania i
79.742 zł
tytułem
zadośćuczynienia
(k. 21).

Pismem z dnia
(...) r.
pełnomocnik
wnioskodawcy
domagał się
już zasądzenia
kwoty
121.545,48 zł
tytułem
odszkodowania
oraz 100.000 zł
tytułem
zadośćuczynienia
(k. 42).

Wreszcie
pismem z dnia
(...) r.
wnioskodawca
rozszerzył zakres
żądania i choć

nadal domagał się zasądzenia 121.545,48 zł odszkodowania, to w przypadku zadośćuczynienia domagał się zasądzenia kwoty 500.000 zł (k. 56).

Sąd Okręgowy w P., wyrokiem z dnia (...) r., sygn. akt (...), na podstawie art. 552 § 1 k.p.k. **zasądził od Skarbu Państwa na rzecz G. B. (1) odszkodowanie w kwocie 81.319,57 zł oraz zadośćuczynienie w kwocie 134.000 zł (pkt I)** a w pozostałej części wniosek o odszkodowanie i zadośćuczynienie oddalił (**pkt II wyroku**).

Apelujący nie kwestionuje powyższego rozstrzygnięcia w zakresie odszkodowania. Natomiast kwestionuje je w zakresie zasądzonego zadośćuczynienia, dochodząc do wniosku, iż Sąd I instancji nie

uwzględnił
szeregu
okoliczności
bądź ich nie
docenił przy
ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
i w ocenie
skarżącego
należy jeszcze
dodatkowo
zasądzić kwotę
366.000 zł, co
już z zasądzoną
kwotą 134.000 zł
dawałoby kwotę
500.000 zł.

Mając na
uwadze
powyższe
stanowisko
skarżącego w
dalszej części
niniejszego
uzasadnienia
Sąd odwoławczy
skupi się na
kwestiach
związanych z
zasądzeniem
odpowiedniego
zadośćuczynienia.
Wysokość
odszkodowania
nie jest bowiem
w tej sprawie
kwestionowana
przez strony,
więc brak jest
podstaw, by do
rozstrzygnięcia
w przedmiocie
odszkodowania
Sąd Apelacyjny
zajmował
stanowisko.

Na wstępie należy zauważyć, iż Sąd I instancji prawidłowo przeprowadził postępowanie dowodowe oraz dysponował wystarczającym materiałem dowodowym, pozwalającym na dokonanie jednoznacznych ustaleń faktycznych zarówno co do ustalenia podstawy domagania się zadośćuczynienia, jak i do ustalenia jego wysokości.

Podstawa wydania tego rozstrzygnięcia wynika z powyższych ustaleń i nie wymaga tu dodatkowego komentarza.

Należy zauważyć, iż choć apelujący stawia zarzuty obrazy przepisów prawa procesowego, jak i błędu w ustaleniach faktycznych, to w rzeczywistości zarzuty te sprowadzają się do kwestionowania wysokości

zasądzonego
zadośćuczynienia,
gdyż Sąd I
instancji
zasądził je w
wysokości
134.000 zł, gdy
tymczasem w
ocenie
skarżącego
kwota ta winna
zostać ustalona
w wysokości
500.000 zł.

Nie budzi
żadnych
zastrzeżeń
konieczność
posiłkowania się
w niniejszym
postępowaniu,
przy ustalaniu
wysokości
należnego
zadośćuczynienia
z powodu
krzywdy
doznanej przez
wnioskodawcę w
wyniku
stosowanego
wobec niego
niewątpliwie
niesłusznego
tymczasowego
aresztowania,
normami prawa
cywilnego a
dokładniej
mówiąc,
przepisu art. 445
§ 1 k.c. (i art.
445 § 2 k.c. –
który odsyła do
odpowiedniego
stosowania
paragrafu
pierwszego w
przypadku m.in.

pozbawienia wolności).
Stwierdzić więc należy, że zadośćuczynienie ma formę jednorazowego świadczenia pieniężnego i zarówno na gruncie prawa cywilnego, jak i stosowania właściwych instytucji prawa karnego, jak choćby w przypadku przepisu art. 552 § 4 k.p.k., pełni funkcję kompensacyjną.
W art. 445 § 1 k.c. ustawodawca stanowi, że suma zadośćuczynienia powinna być odpowiednia, co oznacza, że powinna odzwierciedlać w pełni rozmiar doznanej krzywdy, tj. stopień cierpień fizycznych i psychicznych, ich intensywność, czas trwania, nieodwracalność następstw i inne okoliczności, których nie sposób wymienić wyczerpująco (por. wyrok SN z dnia 30 stycznia

2004 r., I CK
131/03, OSNC
2005/2/40,
wyrok SN z dnia
27 lutego 2004
r., V CK 282/03,
LEX nr 183777).
Podnosi się,
że wysokość
zadośćuczynienia
powinna być z
jednej strony
rozumiana
szeroko, gdyż
obejmuje
cierpienia
fizyczne, jak
i psychiczne
a tym samym
powinna być
odczuwalna dla
poszkodowanego
i przynosić mu
równowagę
emocjonalną,
naruszoną przez
doznane
cierpienia
psychiczne, ale
z drugiej strony
powinna być
utrzymana w
rozsądnych
granicach,
odpowiadających
aktualnym
warunkom i
przeciętnej
stopie życiowej
społeczeństwa
(por. wyrok SN
z dnia 14 lutego
2008 r., II CSK
536/07, LEX nr
461725 – także
OSP 2010/5/47;
wyrok SN z
dnia 10 marca
2006 r., IV CSK
80/05, OSNC

2006/10/175;
wyrok SN z dnia
26 listopada
2009 r., III CSK
62/09, LEX nr
738354; wyrok
Sądu Apel. w W.
z dnia 24 maja
2016 r., I ACa
1172/15, LEX nr
2075687; wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 23 lutego
2017 r., II AKa
531/16, LEX nr
2278189).

O wysokości
zadośćuczynienia
powinien
decydować
rozmiar cierpień
jakich doznał
pokrzywdzony -
tak fizycznych,
jak i
psychicznych.
Rozmiar ten
należy
każdorazowo
określić na
podstawie
zgromadzonego
w sprawie
materiału
dowodowego.
Przyznana suma
pieniężna
zadośćuczynienia
ma stanowić
ekwiwalent
poniesionej
szkody
niemajątkowej
wynagradzający
doznane
cierpienia oraz
mający ułatwić
przewycięzenie
ujemnych

przeżyć.
Oceniając
rozmiar
doznanej
krzywdy, trzeba
zatem wziąć pod
uwagę
całokształt
okoliczności, a
więc nie tylko
procent
uszczerbku, lecz
także
intensywność
cierpienia i czas
ich trwania oraz
nieodwracalność
następstw
zdarzeń (tu:
pozbawienia
wolności –
przyp. SA),
konieczność
korzystania z
pomocy innych
osób oraz inne
czynniki
podobnej natury
(por. wyrok
Sądu Apel. w K.
z dnia 28 marca
2017 r., I ACa
1481/16, LEX
nr 2306324).
Dodać przy tym
należy, iż
ustawodawca
nigdzie nie
sprecyzował
sposobu
ustalenia
wysokości
zadośćuczynienia,
odwołując się do
sędziowskiego
uznania,
opartego na
całokształcie
okoliczności
sprawy.

Decydującym kryterium jest rozmiar krzywdy, cierpienia fizyczne w postaci bólu i innych dolegliwości oraz cierpienia psychiczne polegające na ujemnych doznaniach przeżywanych w związku z cierpieniami i następstwami, zwłaszcza trwałym lub nieodwracalnym uszkodzeniem ciała lub rozstrojem zdrowia (por. wyrok Sądu Apel. w Ł. z dnia 21 marca 2017 r., I ACa 1437/14, LEX nr 2282412). Nie ulega przy tym żadnym wątpliwości, iż każdy przypadek powinien być indywidualnie badany i oceniony według kryterium obiektywnego z uwzględnieniem wszystkich okoliczności sprawy (por. wyrok SN z dnia 3 lipca 2013 r., V KK 464/12, LEX nr 1341290; wyrok SN z

dnia 16 kwietnia 2015 r., I CSK 434/14, LEX nr 1712803; wyrok Sądu Apel. w B. z dnia 28 października 2016 r., I ACa 449/16, LEX nr 2166405).

Sąd I instancji w całości dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy, czemu dał wyraz w treści uzasadnienia w sekcji 4 formularza na str. 4. Tak samo uznał za w pełni wiarygodną opinię psychologiczną, przedłożoną przez wnioskodawcę z toku rozprawy, z której wynika stwierdzony u wnioskodawcy zespół stresu pourazowego (sekcja 4 formularza uzasadnienia na str. 4).

Tymczasem nie można zapominać o okolicznościach wynikających wprost z wyjaśnień wnioskodawcy (k. 43v-44v, 57v), które nie zostały przez

Sąd I instancji zauważone albo nie zostały docenione przy ustalaniu wysokości należnego zadośćuczynienia. Tymczasem należy przyznać rację wnioskodawcy, iż trafił do zakładu karnego z wyrokiem za przestępstwa, które, cyt.: „są oceniane zarówno przez pracowników więzienia, jak i skazanych w najgorszym wymiarze” (k. 43v). Nie ulega przecież wątpliwości, iż G. B. (1) został skazany za posiadanie i rozpowszechnianie treści pornograficznych przede wszystkim z udziałem małoletnich a stąd już bliski krok do posądzania takiego skazanego o czyny pedofilskie czy im podobne. „Tajemnicą poliszynela” zaś jest to, iż w związku z takimi zarzutami

skazany w
zakładzie
karnym jest
traktowany jak
najgorszy
człowiek i to
praktycznie
przez
wszystkich, w
tym zwłaszcza
współwięźniów.
Nie dziwi więc
stwierdzenie
wnioskodawcy,
iż był
traktowany, cyt.:
„na bardzo
strasznym
poziomie”, gdyż
był, cyt.:
„prześladowany,
gnębiony
zarówno przez
pracowników
więzienia, jak i
przez skazanych,
współosadzonych”
oraz przebywał
„w najgorszych
celach” (k. 43v).
Również nie
budzi
wątpliwości
wskazywana
przez skazanego
złośliwość
pracowników
zakładu
karnego,
polegająca na
umieszczaniu
go, cyt.: „w
celach z
przestępcami z
najcięższymi
wyrokami, za
zabójstwa, za
handel
narkotykami”,
co odczuł na

psychice i na zdrowiu (k. 43v). Jak przy tym podniósł wnioskodawca, najgorzej było przebywać w kilkunastoosobowych celach, gdzie warunki były „tragiczne” (k. 44v). Należy zwrócić uwagę, iż z wiarygodnych zeznań wnioskodawcy wynika jasno, iż, cyt.:

„wielokrotnie straszono mnie, groźby pod moim adresem były kierowane o pobicie, czy nawet utratę życia”. Nie budzi też wątpliwości, iż w tym czasie, z uwagi na pandemię koronawirusa, wnioskodawca nie miał praktycznie kontaktu z rodziną, choć początkowo przebywał przez okres 1,5 miesiąca w Zakładzie Karnym w R. a więc w swojej miejscowości, gdzie mieszkała najbliższa rodzina. Potem został przetransportowany

do Zakładu Karnego w I. a więc dzieląca odległość około 400 km I. od R. praktycznie znacznie utrudniła jego bezpośrednie kontakty z rodziną. Wnioskodawca wskazał także na niekwestionowany w tej sprawie swój stan zdrowia i związane z tym niedogodności w związku z pobytem w zakładzie karnym. Skazany bowiem jest osobą chorą na cukrzycę typu 1 i musi przyjmować insulinę i dokonywać pomiaru cukru, co było bardzo utrudnione i doszło do sytuacji, gdy było zagrożone jego życie (k. 43v) a także, cyt.: „poprzez pobyt w zakładzie karnym wszystko się rozregulowało, przez brak dostępu do lekarza specjalisty” (k. 44v). W związku z brakiem

możliwości
przyjmowania
pełnej dawki
insuliny
następowało
przekraczanie
norm poziomu
cukru, co
wiązało się też
ze stresem,
pojawiły się
następstwa
neurologiczne i
nastąpiło
znaczne
pogorszenie
wzroku. Poza
tym, jak
wiarygodnie to
podał
wnioskodawca,
samo posiadanie
insuliny w celi
było dla niego
niebezpieczne,
ponieważ, cyt.:
„przebywając ze
wspomnianymi
przestępcami
obawiałem się,
że ktoś z
uwagi na groźby
pozbawienia
życia, ktoś mógł
chcieć
wstrzyknąć mi ją
złośliwie i ta
dawka
przekroczona
spowodowałaby
utrata życia”.
Poza tym, jak
podał
wnioskodawca,
nie miał
przystosowanej
dla siebie
odpowiedniej
diety
cukrzycowej i

przez to mocno spadł na wadze (k. 44v).

Skazany również w związku z tym skazaniem spotkał się z ostracyzmem w swojej miejscowości i rodzinie. Nie można bowiem zapominać, iż G. B. (1) mieszka w niewielkim mieście, jakim jest R. a do tego z racji swojego zawodu i wykształcenia (był wówczas zatrudniony w administracji skarbowej – w Izbie Skarbowej a potem w Izbie Administracji Skarbowej we W.) był osobą rozpoznawalną. Po wyjściu zaś z zakładu karnego miał problem ze znalezieniem pracy i to także w związku z lekarskim zakazem wykonywania pracy fizycznej, co także przekładało się na sytuację majątkową w rodzinie w związku z niewielkimi zarobkami, jakie uzyskiwała ze

swojej pracy
jego żona oraz
w związku z
obowiązkiem
utrzymania
dwójki dzieci
(k. 43v-44),
co również w
sposób
oczywisty
oddziaływało
negatywnie na
psychikę
wnioskodawcy.
Wnioskodawca
wskazał też na
pogorszenie jego
relacji
rodzinnych w
związku z
osadzeniem go
za przypisane
mu przestępstwa
a zwłaszcza z
19-letnią córką
(k. 44, 44v).
Nie dziwi więc
bardzo złe
samopoczucie
wnioskodawcy
po opuszczeniu
zakładu
karnego, gdyż w
swoim
środowisku
lokalnym, jak i
rodzinnym czuje
się
„wyobcowany”(k.
44).

Wnioskodawca,
opisując na
rozwprawie w
dniu (...) r. swoje
wyobcowanie,
„wykluczenie
społeczne”, jak
i zaburzenie
swoich relacji

rodzinych
jednocześnie
wskazał na
potrzebę udania
się po
poprzednim
przesłuchaniu
do specjalisty,
gdyż nie mógł już
sobie poradzić
psychicznie z
otaczającą go
rzeczywistością.
Wnioskodawca
wskazał przy tym
na traumatyczne
wydarzenia
mające miejsce
podczas
odbywania kary,
podnosząc, iż
przez cały pobyt
w zakładzie
karnym nie
zmrużył oka,
ponieważ miał
taką sytuację, że
musiał czuwać
całą dobę,
obawiając się
zamachów na
swoje życie.
Wnioskodawca
podał przy tym,
iż po
opuszczeniu
zakładu karnego
ma kłopoty ze
snem i
przyjmował leki
nasenne (k. 57v).

Wreszcie
niekwestionowany
w tej sprawie
jest fakt, iż
rozpoznano u
wnioskodawcy,
po jego
pierwszym

przesłuchaniu w niniejszym postępowaniu, wykształcony silny Zespół (...), co stanowi reakcję na ciężki stres i zaburzenia adaptacyjne a to znów oznacza, iż wnioskodawca przeżył silną traumę związaną z ryzykiem utraty życia, zdrowia, bytu, co było związane z jego pobytem w zakładzie karnym. To zaś znów oznacza konieczność podjęcia przez wnioskodawcę pogłębionej konsultacji psychologicznej opartej na długotrwałej terapii celem zminimalizowania ryzyka zawrotu objawów, które bez podjęcia odpowiedniego leczenia wystąpią, co znów może skutkować zagrożeniem dla jego życia lub zdrowia (k. 55, 53-54).

Sąd I instancji dostrzegł znaczną część tych okoliczności

(sekcja 3
formularza
uzasadnienia na
str. 3
uzasadnienia),
jednak nie starał
się zrozumieć, iż
ustalony zespół
stresu
pourazowego
miał oczywisty
związek z
warunkami
pobytu
skazanego w
zakładzie
karnym i z
przypisanymi
mu
przestępstwami,
o czym już wyżej
wspomniano. Te
okoliczności
należy
rozpatrywać
łącznie. Sąd I
instancji
powyższe
okoliczności
zbagatelizował,
podnosząc, iż,
cyt.:
„ewentualne
szykany ze
strony
współosadzonych
były wynikiem
charakteru
przestępstwa,
którego
wnioskodawca w
rzeczywistości
się dopuścił,
choć
pierwotnie
został ten czyn
wadliwie
zakwalifikowany”.
Jednocześnie
Sąd I instancji

także przyjął
dowolnie, choć
przecież uznał
pełną
wiarygodność
zeznań
wnioskodawcy,
by pogorszenie
relacji z żoną
i córkami było
wynikiem
charakteru
czynu, jakiego
się dopuścił
posiadając filmy
pornograficzne z
udziałem dzieci
a nie z powodu
osadzenia do
odbycia kary
(sekcja 6
formularza
uzasadnienia na
str. 7).

Tymczasem Sąd
I instancji przy
tych
rozważaniach
zapomina, mając
na uwadze
ostateczne
rozstrzygnięcie,
jakie zapadło w
przedmiotowym
postępowaniu, iż
wnioskodawca w
ogóle nie
powinien zostać
osadzony w
zakładzie
karnym, bowiem
czyn, jaki mu
ostatecznie
przypisano, nie
był tego rodzaju,
by wymagał
wymierzenia
kary
bezwzględnej

pozbawienia wolności. Za dowolne więc uznać należy dywagacje Sądu I instancji, iż na wysokość zadośćuczynienia nie wpływały warunki związane z traktowaniem go przez współwięźniów i pracowników zakładów karnych, w których przebywał. Skoro bowiem skazany nie odbywałby kary pozbawienia wolności, to bez wątpienia nie tylko nie przeżyłby tych „koszmarów”, o których zeznawał, ale i nie nabawiłby się również zespołu stresu pourazowego. Również nie uległyby tak znacznemu pogorszeniu stosunki rodzinne wnioskodawcy, bowiem w kręgach rodzinnych, czy sąsiedzkich inaczej odbierana jest osoba, która za określone przestępstwa

(tu: natury seksualnej) trafia do więzienia celem odbycia kary pozbawienia wolności, a inaczej, wobec której orzeka się łagodną karę o charakterze wolnościowym, nie mówiąc, co oczywiste, o uniewinnieniu od jednego ze stawianych zarzutów.

Powyżej przytoczony całokształt negatywnych okoliczności związanych z pierwszym skazaniem wnioskodawcy za dwa przestępstwa na karę pozbawienia wolności, którą w części odbył, jak i związanych z tym odbyciem kary w zakładzie karnym dopiero powinien więc stanowić podstawę do ustalenia wysokości zadośćuczynienia. Skoro zaś Sąd Okręgowy w sposób dowolny pominął wskazane wyżej istotne

okoliczności,
mające wpływ na
wysokość tego
zadośćuczynienia,
to bez wątpienia
zaskarżony
wyrok w części
dotyczącej
oddalenia w
części wniosku
o zasądzenie
zadośćuczynienia
w kwocie
wyższej nie może
zostać
zaakceptowany
w niniejszym
postępowaniu
apelacyjnym.

Sąd I instancji
nie docenił więc
i nie wziął pod
uwagę
wynikających z
**zarzutu z pkt
I** szeregu
okoliczności,
mających wpływ
na warunki
pobytu w
zakładzie
karnym, na
ograniczone
kontakty z
rodziną, mimo
iż dał zeznaniom
wnioskodawcy w
pełni wiarę. Tak
samo należy
przyznać rację
skarżącemu,
który **w
zarzucie w pkt
II** podnosi, iż
Sąd I instancji
nie docenił stanu
psychicznego
wnioskodawcy,
mającego

związek z
odbywaniem
przez niego kary
pozbawienia
wolności w
zakładzie
karnym, starając
się ten stan
odnieść do
charakteru
przypisanego
mu czynu
związanego z
posiadaniem
treści
pornograficznych,
o czym także
wyżej już
powiedziano.

Również, jak już
wskazano wyżej,
przy ustalaniu
wysokości
zadośćuczynienia
nie bierze się
pod uwagę
żadnych
przeliczników.

Tymczasem Sąd
I instancji
posłużył się
takim
„przelicznikiem”,
przyjmując, że
za każdy dzień
pozbawienia
wolności
adekwatna
będzie kwota
250 zł, co
przy przeliczeniu
liczby dni (536)
przez tą kwotę da
wynik 134.000
zł

zadośćuczynienia
(sekcja 6
formularza
uzasadnienia na

str. 7). Należy w tym miejscu odwołać się do poglądu Sądu Najwyższego, zawartego w uzasadnieniu wyroku z dnia(...), iż przy dłuższym pozbawieniu wolności (a taki przecież występuje w niniejszej sprawie – przyp. SA) nie można ograniczać się do ustalenia wartości pieniężnej zadośćuczynienia za jeden dzień pozbawienia wolności i mechanicznego pomnożenia takiej kwoty przez ilość dni niesłusznej izolacji, gdyż ustalone w ten sposób zadośćuczynienie nie może być uznane za odpowiednie do krzywdy wyrządzonej pozbawionemu wolności. W tym sensie więc zarzut postawiony w pkt II apelacji a odnoszący się do przyjęcia wskazanej kwoty 250 zł za jeden dzień

pozbawienia wolności jest zasadny. Niezasadne jest natomiast podnoszenie przez skarżącego pełnomocnika, iż wyższy powinien być ten „przelicznik” za jeden dzień (str. 10 apelacji), gdyż nie ma żadnych podstaw, by w ten sposób wyliczać wysokość zadośćuczynienia.

Nie ulega wątpliwości, iż G. B. (1), osoba dotąd niekarana, o nieposzlakowanej opinii, wykonywująca zawód zaufania publicznego, przebywał w zakładzie karnym przez długi okres czasu, tj. ponad 17 miesięcy (536 dni). G. B. (1) bez wątpienia podczas tego pobytu w dwóch zakładach karnych przeżył wyjątkowo traumatyczne przeżycia, co było w sposób oczywisty związane z przypisanymi

mu czynami. O tych przeżyciach, jak i związaniu tych przeżyć z tymi zarzutami wypowiedziano się wyżej szczegółowo. Nie ulega wątpliwości, iż w toku odbywania kary u wnioskodawcy pojawiły się problemy zdrowotne związane z cukrzycą typu 1 i koniecznością przyjmowania z tego tytułu insuliny, jak i związane z trudnością przestrzegania przez wnioskodawcę odpowiedniej diety. Także nie może budzić zastrzeżeń fakt, iż w związku z tym prawomocnym skazaniem wnioskodawcy za dwa przestępstwa natury seksualnej na karę pozbawienia wolności, jak i w związku z odbywaniem tej kary pogorszyły się relacje rodzinne skazanego.

Oczywistym jest przy tym, iż skazany, który do tej pory był o nieposzlakowanej opinii, spotkał się z ostracyzmem społecznym, jak i wykluczeniem w swojej rodzinie. Poza tym, skazany, przebywając już na wolności po opuszczeniu zakładu karnego nadal zmagał się z problemami psychicznymi, mającymi związek z traumatycznymi przeżyciami, jakie spotkały go w zakładzie karnym, które to problemy zostały zdiagnozowane jako zespół stresu pourazowego.

Dopiero te wszystkie okoliczności a nie tylko niektóre, jak to przyjął Sąd I instancji, pozwalały na ustalenie właściwej, czyli odpowiedniej wysokości zadośćuczynienia.

Z tego też względu, mając

na uwadze przytoczone przez Sąd Okręgowy wskazane wyżej okoliczności, jak i przywołane wyżej dodatkowe okoliczności, prawidłowo wyeksponowane przez skarżącego a niedocenione przez Sąd I instancji, Sąd Apelacyjny ostatecznie uznał, iż w pełni „odpowiednią” kwotą zadośćuczynienia (wraz z kwotą zasądzoną) będzie kwota 340.000 zł i dlatego też, zmieniając ze wskazanych wyżej powodów zaskarżony wyrok, na podstawie art. 438 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 437 k.p.k. podwyższył na rzecz wnioskodawcy zasądzone przez Sąd I instancji zadośćuczynienie do tej kwoty.

Jednocześnie Sąd odwoławczy zauważył, iż brak było podstaw do zasądzenia wyższego

zadośćuczynienia,
zwłaszcza w
wysokości
żądaney kwoty
500.000 zł.
Apelujący
bowiem tym
samym
okolicznościom,
które wyżej
przytoczono,
stara się w
apelacji nadać
większy
wydźwięk, by
wykazać, że
zasądzona kwota
zadośćuczynienia
w zaskarżonym
wyroku jest
orzeczona w
zaniżonej
wysokości.
Zresztą, jak
wskazano wyżej,
apelujący w
sposób
nieakceptowalny
stara się wyliczyć
tę kwotę,
przyjmując
„przelicznik”
wynoszący
932,80 zł za
każdy z 536
dni pozbawienia
wolności.
Tymczasem nie
można
zapominać, iż
okoliczności te,
które
przemawiały za
orzeczeniem
wyższego
zadośćuczynienia,
choć same w
sobie ważkie,
nie uzasadniają
podwyższenia o

kwotę ponad 340.000 zł i tak przecież wysokiego zadośćuczynienia, które przecież zostało zasądzone za okres wynoszący ponad 17 miesięcy pozbawienia wolności, a nie za okres znacznie dłuższy, który wymagałby znacznie wyższej rekompensaty tytułem zadośćuczynienia. Poza tym ta przyjęta przez Sąd I instancji wysokość zadośćuczynienia także uwzględnia przeżycia psychiczne wnioskodawcy, jakie miały miejsce po opuszczeniu przez niego zakładu karnego, w tym związane z rozpoznaniem u niego zespołu stresu pourazowego.

Na marginesie zaś trzeba wspomnieć, obrazowo to przedstawiając, iż kwota około 20.000 zł za

okres miesiąca dla zdecydowanej większości ludzi żyjących i pracujących w kraju jest kwotą po prostu nieosiągalną. Zdecydowana mniejszość bowiem jest w stanie miesięcznie osiągnąć dochód w granicach 20.000 zł, zaś sam wnioskodawca osiągnął w 2019 r. roczny dochód netto 58.100,08 zł (takie wyliczenie przyjął Sąd I instancji w sekcji 6 formularza uzasadnienia na str. 5). To porównanie w świetle aktualnych warunków życiowych i realiów społecznych wskazuje więc jednoznacznie na to, iż zasądzona kwota jest kwotą wysoką, ale w omawianym tu przypadku jednocześnie kwotą „odpowiednią” w rozumieniu art. 445 § 1 k.c., tym

bardziej, że także uwzględnia ona okoliczności składające się na krzywdę wnioskodawcy, jakie zaistniały po opuszczeniu przez niego zakładu karnego.

Powyższe więc przekonuje, że w realiach tej sprawy zasądzona na rzecz wnioskodawcy G. B. (1) ostatecznie kwota zadośćuczynienia w wysokości 340.000 zł, a więc w kwocie o 206.000 zł wyższej od kwoty zasądzonej przez Sąd I instancji, stanowi „odpowiednią” rekompensatę za doznaną przez wnioskodawcę krzywdę. Tym samym brak jest podstaw do przyjęcia, że i ta kwota powinna być znacznie wyższa, co w pozostałej części czyni bezzasadnym zarzuty apelacyjne. Skoro zaś ostatecznie, w uwzględnieniu

częściowo
postawionych
zarzutów
apelacyjnych
Sąd Apelacyjny
uznał, iż kwota
340.000 zł
stanowi
odpowiednią i
realną
rekompensatę za
doznaną przez
G. B. (1)
krzywdę, to
oczywistym jest
zarazem, że
żądana przez
niego
jakakolwiek
kwota wyższa,
w tym sięgająca
kwoty 500.000
zł byłaby kwotą
wygórowaną,
nieodpowiednią
do doznanej
krzywdy, w
świetle
prawidłowo
ustalonych
okoliczności
sprawy.

Sąd Apelacyjny
więc, nie
znajdując
żadnych
podstaw do
uwzględnienia
apelacji w
większym
zakresie, w tym
także podstaw
branych pod
uwagę z urzędu,
na podstawie
art. 437 § 1
k.p.k. utrzymał
w mocy
zaskarżony

<p>wyroku w pozostałej części. Jedynie dodatkowo, mając na uwadze wyrażone przez apelującego żądanie dotyczące odsetek ustawowych za opóźnienie Sąd Apelacyjny, podwyższając kwotę zadośćuczynienia jednocześnie zasądził ją wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Zmiana zaskarżonego wyroku w pkt II co do istoty i zasądzenie kwoty 366.000 zł zadośćuczynienia (tj. dodatkowo obok dotychczasowej kwoty 134.000 zł orzeczonej w pkt I wyroku) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	

<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>	
<p>Wniosek okazał się częściowo zasadny, tj. do kwoty 340.000 zł zadośćuczynienia wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia wydania wyroku do dnia zapłaty. Powyższe wynika z ustosunkowania się do zarzutów apelacyjnych, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej. Należy tylko wspomnieć, iż Sąd odwoławczy, zgadzając się z wnioskiem, iż zasądzona kwota zadośćuczynienia powinna zostać wypłacona wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia (daty) uprawomocnienia się wyroku wydał orzeczenie zgodnie z zasadami prawa</p>	

cywilnego, wskazując, iż kwotę zadośćuczynienia zasądza z ustawowymi odsetkami za opóźnienie, które należą się od dnia uprawomocnienia się wyroku do dnia zapłaty, co wynika z zasady określonej w art. 481 § 1 k.c. (patrz także: postanowienie SN z dnia 14 maja 2019 r., IV KK 659/18, LEX nr 2657484; wyrok Sądu Apel. w W. z dnia 8 października 2018 r., II AKA 193/18, LEX nr 2586137; wyrok Sądu Apel. w L. z dnia 19 maja 2021 r., I ACa 856/19, LEX nr 3206556).

**OKOLICZNOŚCI
 PODLEGAJĄCE
 UWZGLĘDNIENIU
 Z URZĘDU**

1. Nie dotyczy

Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności

ROZSTRZYGNIĘCIE

**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO**

**0.15.1.
Utrzymanie w
mocy wyroku
sądu
pierwszej
instancji**

0.11.

Przedmiot
utrzymania w
mocy

0.1 Utrzymano w mocy zaskarżony wyrok co do rozstrzygnięcia w zakresie oddalenia żądania wniosku o kwotę ponad 340.000 zł zadośćuczynienia (pkt II), co do rozstrzygnięcia z przedmiocie zasądzenia na rzecz wnioskodawcy kwoty 288 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego oraz w przedmiocie poniesienia przez Skarb Państwa kosztów

**postępowania
(pkt III) – art.
437 § 1 k.p.k.**

Zwiężle o
powodach
utrzymania w
mocy

Utrzymanie w
mocy
zaskarżonego
wyroku w pkt
II jest wynikiem
uwzględnienia
wniesionej
apelacji w
zakresie żądania
podwyższenia
zasądzonego
zadośćuczynienia
do kwoty
340.000 zł i
nieuwzględnienia
tego żądania
ponad tę kwotę
(do kwoty
500.000 zł), o
czym szerzej
wypowiedziano
się wyżej przy
ustosunkowaniu
się do zarzutów i
wniosków
apelacyjnych.
Obciążenie
Skarbu Państwa
kosztami
sądowymi oraz
zwrot
uzasadnionych
wydatków
wnioskodawcy z
tytułu
ustanowienia
jednego
pełnomocnika
znajduje oparcie
w treści art. 554

<p>§ 4 k.p.k., przy czym kwota tych zasądzonych wydatków nie jest w tej sprawie kwestionowana przez strony.</p>	
<p>0.15.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>0.0.11.</p>	<p>Przedmiot i zakres zmiany</p>
<p>0.0.1 Zmieniono zaskarżony wyrok w części dotyczącej oddalenia wniosku o zasądzenie zadośćuczynienia ponad kwotę zasądzonych 134.000 zł (pkt II) – art. 437 § 2 k.p.k.</p>	
<p>Zwięźle o powodach zmiany</p>	
<p>Powody tej zmiany są wynikiem uwzględnienia wniesionej apelacji w zakresie żądania podwyższenia zasądzonego zadośćuczynienia ponad kwotę 134.000 zł do</p>	

kwoty 340.000 zł, o czym szerzej wypowiedziano się wyżej przy ustosunkowaniu się do zarzutów i wniosków apelacyjnych.			
0.15.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji			
0.15.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylecia			
1.1.	Nie dotyczy	# art. 439 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylecia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości Nie dotyczy	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Związłe o powodach uchylecia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	

	Nie dotyczy		
Zwięzłe o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.	Nie dotyczy	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięzłe o powodach uchylenia			
0.15.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			
Nie dotyczy			
0.15.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku			
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności		
	Nie dotyczy		
6. Koszty Procesu			

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
III i IV	<p>Obciążono Skarb Państwa kosztami postępowania odwoławczego z uwagi na jednoznaczny przepis art. 554 § 4 zd. 1 k.p.k., gdyż postępowanie niniejsze jest wolne od kosztów sądowych.</p> <p>Natomiast z art. 554 § 4 zd. 2 k.p.k. wynika obowiązek zwrotu od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy uzasadnionych wydatków z tytułu ustanowienia jednego pełnomocnika w razie uwzględnienia roszczeń choćby w części, co ma miejsce w niniejszym postępowaniu.</p> <p>Wysokość tych wydatków, zgodnie z wnioskiem (tu: kwota 240 zł), znajduje swoje odbicie w treści § 11 ust. 6</p>	

rozporządzenia
Ministra
Sprawiedliwości
z dnia
22.10.2015 r. w
sprawie opłat
za czynności
adwokackie
(Dz.U. z 2015
r., poz. 1800 z
późn. zm.).

7. PODPIS

**I. P. M. Ś. M.
K.**